

kasetes **0003.1.** atšifrējumu

Žēlastība un miers lai jums visiem ir no Dieva, mūsu Tēva, un mūsu Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus! Āmen.

Uzklausī, kristīgā draudze, Svēto Evaņģēliju, kas ir rakstīts pie Mateja 14. nodaļā!

22 Un Jēzus tūdaļ lika saviem mācekļiem kāpt laivā un pārcelties uz otru malu, tiekāms Viņš atlaidīs ļaudis.

23 Un, ļaudis atlaidis, Viņš savrup uzkāpa kalnā Dievu lūgt. Un, kad vakars metās, Viņš tur palika viens pats.

24 Bet laiva bija jau jūras vidū; viļņi to mētāja, jo pūta pretējs vējš.

25 Bet gaiļos Jēzus nāca pie tiem, pa jūras virsu staigādams.

26 Un, kad mācekļi to redzēja pa jūras virsu staigājam, tie izbijās un sacīja: “Tas ir spoks.” Un tie brēca aiz bailēm.

27 Bet Jēzus tūdaļ tos uzrunāja un sacīja: “Turiet drošu prātu, Es tas esmu! Nebīstieties!”

28 Un Pēteris Viņam atbildēja un sacīja: “Kungs, ja Tu tas esi, tad liec man nākt pie Tevis pa ūdens virsu.”

29 Un Viņš sacīja: “Nāc!” Un Pēteris izkāpa no laivas, gāja pa ūdens virsu un nāca pie Jēzus.

30 Bet, lielu vētru redzēdams, viņš izbijās un sāka grimt, viņš brēca un sacīja: “Kungs, palīdzi man!”

31 Un tūdaļ, roku izstiepis, Jēzus to satvēra, un Viņš sacīja: “Mazticīgais, kāpēc tu šaubījies?”

32 Un, kad tie iekāpa laivā, vējš tūdaļ norima.

33 Un klātesošie, kas bija laivā, metās Viņa priekšā ceļos un sacīja: “Patiesi, Tu esi Dieva Dēls.”¹
Āmen.

Dievs, Svētais Gars, mēs Tevi lūdzam, nāc Tavā žēlastībā un stājies mūsu vidū ar Tavām dāvanām, ar Tavu spēku, ar Tavu gaismu! Atdari mums Tavu patiesību, ka mēs viņā topam atspirdzināti, un, paši viņā esam atjaunoti, kļūstam viņas apliecinātāji šajā pasaulē. Jo Tavs vārds ir mūžīga patiesība. Āmen.

Viens no lielajiem, brīnišķajiem notikumiem, ko mums evaņģēlijs pārstāsta. Jēzus jūras vidū, ūdeņu vidū staigādams pa viļņiem, un Viņa māceklis, kuru Viņš izglābj no grimšanas. Visvairāk mēs, protams, esam kavējušies pie šī notikuma brīnišķīguma. Cilvēkus ir vienmēr saistījis tas – jā, bet kā tas vispār ir iespējams, un vai tas vispār ir iespējams, un vai tas vispār ir noticis un bijis. Un

¹ Profesora teiktais nedaudz atšķiras no revidētā latviešu Bībeles 1965. gada izdevuma teksta.

31 Un tūdaļ, roku izstiepis, Jēzus viņu satvēra un viņam sacīja: “Mazticīgais, kāpēc tu šaubījies?”

32 Un, kad tie iekāpa laivā, vējš nostājās.

33 Un tie, kas bija laivā, metās Viņa priekšā ceļos un sacīja: “Patiesi, Tu esi Dieva Dēls.”

visvairāk taisni šīs runas un pārrunas ir saistījušas cilvēkus tā, ka paša notikuma dziļākais saturs kaut kā ir pagājis secen. Mēs varam šinī brīdī, kavējoties pie šī notikuma, sākt ar šī notikuma noslēgumu. Ar to brīdī, kad Viņa izbijušies mācekļi Viņa priekšā krīt ceļos, apliecinot: “Patiesi, Tu esi Dieva Dēls!” Kaut kas tāds nav piedzīvots un nav bijis no kāda cilvēka puses! Vispirms šī spēja iet pāri pār jūras viļņiem un tad šis spēks pavēlēt vējam, kas norimst tai brīdī, kad Viņš ir atkal viņu vidū. Mēs šeit sastopamies ne ar cilvēku, satopamies ar to, kam ir kāda cita vara un spēks, un pilnvaras, nekā tas ir tikai vienkāršam cilvēkam, un ka mācekļu vārdos ir ietverta dziļa patiesība – “Tu esi Dieva Dēls”. Bet pār to visu mūs saista arī Viņa māceklis. Viņa māceklis Pēteris, kas, pēc pirmajām izbailēm attapies, redzēdams Jēzu jūras vidū, nāk ar kādu pārdrošu vaicājumu: “Ja Tu tas esi, tad liec man nākt pār ūdeņiem pie Tevis!” Un cik tas ir savādi, ka mēs dzirdam, ka Jēzus uz šādu pārdrošu – pēkšņu un pārdrošu – jautājumu izteic Savu piekrišanu: “Nāc!” Un tālākais norisinās mums, cilvēkiem, tik ļoti cilvēcīgi saprotamā veidā – viņš sper savus pirmos soļus, lūkodamies uz Jēzu, un tad viņš pēkšņi attopas. Viņš ierauga sevi kādā pilnīgi neiespējamā situācijā. Viņa veselais saprāts, kā mēs gribētu teikt, pēkšņi amostas. Viņš ierauga sava stāvokļa neiespējamību un neglābjamību. Zem viņa kājām nav nekā, *kas viņu var (?)*² turēt. Pār viņu ir vētra un viļņi, kas viņu var kurā katrā brīdī *aizņemt (?)* un gremdēt. Viņa pārgalvība ir vienā mirklī zudusi, viņa drošība ir izgaisusi. Viņš spriež tā, kā mēs spriestu, redzēdami sevi dzīves neiespējamā un neglābjamā situācijā. Un tad viņš atkal sauc uz Jēzu. Jēzus viņu glābj – Viņš izstiep savu roku un satver viņu, un viņi iekāpj laivā. Un ko saka Jēzus? Viņš nesaka savam māceklim līdzjūtību, ka tas ir pārcietis lielas briesmas un ka tās nu tagad ir galā. Viņš vēršas pret viņu ar pārmetumu, ar nosodījumu: “Mazticīgais, kāpēc tu šaubījies!” Šinī Jēzus pārmetumā lai saklausām visa šī notikuma dziļāko saturu!

Mēs varētu šim notikumam paiet garām kā vienreiz notikušai lietai, brīnišķai, bet tomēr jau sen pagātnē *piemitušai (?)*. Kas daļas mums gar Pēteri un kā tas ar viņu bijis? Kas daļas mums ar šiem brīnišķīgiem notikumiem, kuri mūsu acu priekšā nenorisinās? Un tomēr, mīļā draudze, šinī notikumā ir ietverts kaut kas tāds, kas nepārtraukti atrod savu atkārtojumu pie cilvēka, cilvēkiem, mūsu dzīves situācijās, mūsu attiecībās ar Jēzu.

Kas Viņš ir? Šis jautājums katram cilvēkam šādā vai tādā veidā nostājas priekšā. Kāda ir mana attieksme ar Viņu, kas man daļas gar Viņu? Nākošais jautājums, kurš ir jāatbild katram cilvēkam, ja viņš grib savu cilvēka dzīvi pilnskanīgu, īstu, – kas Viņš ir? Un šeit Pētera -----³Mums tik ļoti ir saprotama un tik ļoti cilvēcīgi tuva. Pētera pēkšņā apņemšanās uz kaut ko ārkārtīgu. Bet mēs dzirdējam arī to, kā Pēteris uzrunā Jēzu. Vēl tikai kādus mirkļus atpakaļ viņš kopā ar pārējiem,

² (?) šeit un tālāk apzīmē vārda daļas, vārdus, frāzes par kuru “atšifrējuma” pareizību ir šaubas

³ Profesors runājot īpaši uzsver

kas bija laivā, brēca bailēs, domādami, ka viņu priekšā ir kāda parādība, kāds malds. Jēzus viņus uzrunāja, un viņi Viņu pazina, un tomēr vēl palika kaut kas no šī paša šaubu vēsuma arī Pētera sirdī. **“Ja Tu tas esi,”**⁴ tad saki man, lai es pie Tevis nāku pa ūdeni.” Ja Tu tas esi!

Ticība, kura sākas ar nosacījumu... Dievs! Ja Tu esi, tad paklausī, ko es uz Tevi teikšu vai runāšu. Bet, ja nu tu neesi, ko tad? Tad mani vārdi būs runāti vējā, tad viņi būs tikai reibināšanās, ar ko es noreibinos? Ja Tu tas esi... Bet – ja nu tu tas neesi? Ar šo divkosību, ar šo divpusību Pēteris sper savus soļus pāri laivai, pāri laivas malai. Brīnīšķīgais ir tas, ka Jēzu tas nesamulsina, cik liela ir šī vēlēšanās, cik neparasts, cik ārkārtīgs ir tas solis, ko Pēteris grib spert. Pie Jēzus mēs nesastopamies ar šīm cilvēcīgajām mērauklām – iespējams, neiespējams, cilvēcīgi saprotams, cilvēcīgi nepieņemams... Ievērojiet to, kad jūs sekojat mūsu Pestītājam Viņa gājumā, kā to mūsu Evaņģēlijs attēlo, tur ne tikai nav šo cilvēcīgo mērauklu – ko var, ko drīkst no Dieva lūgt, ko var, ko drīkst uzņemties un spēt? Viņa paša uzaicinājumi, ar kādiem Viņš nāk pie cilvēkiem – vienmēr kaut kas tāds, kas iet pāri pār cilvēka parastību. Kādam bagātam jauneklim Viņš saka: “Nāc man pakal!” Bet pamet, pārdod, atstāj visu, kas tev ir! Jā, kas tā par tādu ārkārtīgu prasību? Kā var uzstādīt tik lielas prasības, kā var kaut ko tādu no cilvēka gaidīt, kas taču patiesībā izārda visu viņa iepriekšējo dzīvi un eksistenci? Jēzus Savās mērauklās un prasībās nav viens no mums, Viņš ir kaut kas cits. Un arī tanīs jautājumos, ar kādiem mēs pie Viņa nākam, Viņš neaizliek priekšā nekādus šķēršļus. Nāc! Uzdrošinies! Nāc!

Pētera pārgalvīgais, ārkārtīgais jautājums... Mīļā draudze! Arī pašā šinī Pētera jautājumā es nojaušu šī jautājuma lielumu. Jēzus! Liec man nākt pie Tevis! Vai ir tas vairāk vai mazāk nekā staigāt pa jūras viļņiem? Mēs tūlītās teiktu – varbūt vienam vienkārši daudz vieglāk ir iet pie Jēzus nekā iet pa jūras viļņiem? Un tomēr – nez vai mums būs taisnība. Lai ietu pie Jēzus, vajaga ārkārtīga pārdrošība. Kaut kāda uzņemšanās, kaut kāda tāda -----, kuras priekšā apstājas un izgaist cilvēka veselā prāta gudrība. Atrasties bez pamata, kas turētu kaut kādās cilvēcīgās saistībās vai drošībās, atrasties bez kādas sardzības pret to, kas gāžas virsū kā vētra un viļņi, un nerēķināties ar to, būt pie Jēzus... Doties pie Jēzus! Atbildēt uz Viņa aicinājumu ir kaut kas ļoti liels. Kas to bija saklausījuši, kas to saņēmuši, to cilvēku vārdi bija ierakstīti Debesīs. Cilvēku dzīve ir kļuvusi pārējo acīs brīnums.

Jēzus. Glābējs. Viņš arī redzēja, pa kādiem ūdeņiem ir jāiet Pēterim un kāda ir vētra, kas viņam visapkārt. Viņš viņu ne ar ko nesamazina – šos apstākļus, šo situācijas grūtumu. Viņš tikai saka: “Nāc!” Un šeit kādreiz nāk šī briesmīgā attapšanās – es palieku bez pamatiem un saistībām, es palieku virs bezdibeņa, kas mani draud aprīt, palieku bez kādas iespējas glābties, es esmu ārpus visām drošībām. Drausmīgi! Kad cilvēka prāts pamostas un sāk kontrolēt mūs, mūsu rīcību, mūsu

⁴ --- šeit un tālāk apzīmē vārda daļas, vārdus vai frāzes, kas audiokasetē nav saklausāmi

stāju, mūsu ticību, tad mēs grimstam. Jēzus glābj. Šis izmisuma sauciens “Palīdzi man, es grimstu!”
- arī to Viņš dzird tāpat kā mūsu drošo vēlējumu būt pie Viņa. Arī šo izmisuma mirkli. Un arī uz to
Viņš reaģē – Viņš sniedz Savu roku Savam māceklim, Viņš viņu ceļ laivā. Un Viņš viņam sa...
(ieraksts beidzas)